

Van Dolron live

Op zaterdag 16 en zondag 17 mei om 20.00 uur staat Laura van Dolron live in De Kleine Komedie met *Een antwoord op alle vragen*. Het publiek kan erbij zijn via een livestream en vragen stellen. Van Dolron, acteur Willem de Wolf en muzikanten Frank

van Kasteren en Wilko Sterke geven antwoord. Kaarten zijn te koop op dekleinekomedie.nl. Aanvragen voor de solo *Liefhebben* kunnen via Van Dolrons site: lauravandolron.com. Het initiatief financieel ondersteunen kan op voordekunst.nl.

THEATER Theatermaker Laura van Dolron was het thuiszitten zat en bood aan haar monoloog *Liefhebben* te spelen in tuinen en huiskamers

V gaat mee naar Apeldoorn, waar ze speelt voor een familie. De troostrijke tekst lijkt gemaakt voor de gelegenheid.

Theatermaker Laura van Dolron warmt haar handen aan een kop thee in de tuin van een rijtjeshuis aan de Gentiaanstraat in Apeldoorn. De zon schijnt, de merels zingen uitbundig. 'Dit is wel een beetje Oerol, toch?', grapt ze, verwijzend naar het buitentheaterfestival op Terschelling. Zo kan Oerol inderdaad zijn: stoeltjes op het gras, een acteur die speelt in de zon. Maar de setting van vandaag is uniek, want Van Dolron speelt aan huis, in intieme kring, voor Lorissa Jonker (49), haar twee kinderen, en haar moeder. Ze kregen deze privévoorstelling cadeau van vriendin Sandra Valk, omdat het gezin een moeilijke tijd doormaakt. Moeder Christien (73) heeft uitgezaaide longkanker en is stervende.

Het publiek zit op plastic tuinstoelen met roze kussens. Er is thee en boterkoek. Christien, kranig maar broos, komt met een looprek naar buiten. Ze krijgt een fleecedekentje tegen de kou. Zij is het nuchtere, sceptische type dat het allemaal nog moet zien. Vantevoren zei ze tegen haar dochter over de voorstelling: 'Ach kind, daar heb ik toch niks mee.' Lorissa: 'Het is natuurlijk ook een cadeau voor mij.'

Zonder corona was dit cadeau er niet geweest. Want normaal speelt Van Dolron gewoon in theaters. Nu niet, al weken, en ze was het thuiszitten zat. De 'stand-upfilosoof', zoals ze zichzelf noemt, schrijft en speelt haar stukken zelf, zonder decor of kostuum: wat mascara en een fijne trui volstaan. Dat maakt haar nu flexibeler dan veel collega's. Op Facebook plaatste ze een oproep waarin ze aanbod haar monoloog *Liefhebben* (2014) te spelen in tuinen en huiskamers. Daar kwamen intussen al vijftien aanvragen op. Komende weken volgen onder meer een bruiloft en een verjaardag, allemaal kleinschalig.

Van Dolron schrijft en speelt haar stukken zelf, zonder decor of kostuum. Dat maakt haar nu flexibeler dan veel collega's

uiteraard. Geïnteresseerden geven zelf aan wat ze het waard vinden. Van Dolron grinnikt. 'Daar was mijn zakelijk leider niet zo blij mee. We zijn nog op zoek naar aanvullende financiering.'

Vandaag, in Apeldoorn, speelt ze meteen in een wel heel bijzondere opstelling: op minder dan twee meter afstand van dit kleine, hechte, bedroefde groepje publiek. Als klein-

dochter Annemoon (18) een traan wegveegt, is Christien zichtbaar emotioneerd. Terwijl van Dolron persoonlijke ontboezemingen over tegenslag en rouw koppelt aan inspirerende daden van Nelson Mandela en de Boeddha pakt Lorissa de handen van haar dochter en moeder vast. De troostrijke tekst lijkt gemaakt voor de gelegenheid, maar Van Dolron permittiert zich ook wat grappjes. 'Ik heb Sandra speciaal gebeld met de vraag of ik 'fuck' mag zeggen. Het mocht.' Christien lacht. Soms sluit ze heel even haar ogen, maar meestal luistert ze actief mee, knikt ja of schudt nee. Halverwege pauzeert Van Dolron even en richt zich rechtstreeks tot de zieke. 'Heb je het koud?' Uit de woon-

Van Dolron vond de middag 'een immens geschenk. Dit was eigenlijk enger dan een uitverkochte zaal'

kamer komt een dik dekbed, waar ze bijna onder verdwijnt. Als Van Dolron hoort dat ze intussen een uur aan het praten is, roept ze: 'Wat? Jullie zitten erbij alsof het tien minuten is!'

Lorissa, later: 'De tijd vloóóg gewoon voorbij.' Na afloop houden zij en haar moeder elkaar minutenlang vast. Dan veegt Lorissa kortdaar haar beide wangen droog.

Sandra en Lorissa zijn allebei al langer fan van Van Dolron, vertellen ze. Sandra heeft het boek mee dat van *Liefhebben* is gemaakt en dat Van Dolron op verzoek signeert. Ze hebben grote bossen bloemen voor het bijzondere bezoek gekocht.

De bijeenkomst was heel ontspannen en intiem, zegt Lorissa later. 'Zo fijn, bij mijn moeder in de tuin, met het ruisen van de bomen en het zingen van de vogels. Dat is me echt bijgebleven.' Ze vond het mooi hoe Van Dolron wist te raken met het kleine en kwetsbare. 'Zij deelt persoonlijke ervaringen met goed gekozen voorbeelden en details, en die waken bij mij direct ook allerlei dierbare herinneringen op.' Een anekdote van Van Dolron over hoe haar vader zijn broer in een rolstoel rondreed, deed Lorissa denken aan haar eigen, jonggestorven gehandicapte broertje. Van Dolron: 'Ongelofelijk, wat zijn er toch veel verbanden tussen mensen.'

Lorissa: 'Ja, tussen ons allemaal.'

Via een heel persoonlijk verhaal komt Van Dolron uit bij een herkenbaar, universeel gevoel, over hoe liefde en pijn hand in hand kunnen gaan – een inzicht dat de aanwezigen vandaag bijzonder aansprekt. Ondanks haar nuchtere inborst zei ook

Theatermaker Laura van Dolron in de tuin bij Lorissa Jonker en haar familie.

Foto Natascha Libbert

Christien na afloop nog nadrukkelijk dat ze het mooi had gevonden. En kleinzoon Aiden (13) wat vond die er eigenlijk van? Lorissa: 'Dat het te lang duurde.'

Als directeur van het Stadshospice in Utrecht is Lorissa vaak omringd door de dood. Eerder verloor ze al haar broertje en haar vader. 'Ik weet niet of je goed of slecht kunt rouwen, maar wat volgens mij wel heel belangrijk is, is om er bewust mee om te

gaan. Om de tijd te nemen voor het afscheid en er echt bij stil te staan. Rituelen zijn daarbij belangrijk; de voorstelling van Laura was voor ons zo'n ritueel.'

Van Dolron zelf vond de middag 'een immens geschenk. Het is natuurlijk wel heel spannend, zo kleinschalig en dichtbij. Dit was eigenlijk enger dan een uitverkochte zaal. Lorissa had me vooraf gewaarschuwd dat haar moeder kritisch zou zijn, dus ik

vroeg me wel af: moeten we dit haar dan wel aandoen? Als ze het echt niks had gevonden, had het heel ongepast gevoeld. Dus het was extra fijn om te merken dat ze het mooi vond.

'Dit was theater op z'n allerpuurste. Ik breng mijn werk nu zonder enige context of structuur. Als het zelfs dan aanslaat, geeft dat een kick. Uiteindelijk werd het toch nog theater, zo tussen de roddelendons.'

Herien Wensink